

SOTURI- KISSAT

TÄHTIEN POLKU

KLAANIEN SYNTY

6

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #6: PATH OF STARS

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #6: PATH OF STARS

Text copyright © Working Partners Limited 2015

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2020

ISBN 978-951-0-49678-7

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Kate Carylle

KUKA KUKIN ON

KIRKKAAN TAIVAAN LEIRI

- Päällikkö   **KIRKAS TAIVAS** – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset silmät
- TÄHDEN KUKKA** – kullanvärinen naaras, jolla on vihreät silmät
- TERHON TURKKI** – kastanjanruskea naaras
- ORA** – kapinen naaras, jolla on epätasainen turkki
- VARPUSEN TURKKI** – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
- VIKKELÄ VESI** – harmaavalkoinen naaras
- NOKKONEN** – harmaa kolli
- KOIVU** – kellanpunainen kolli
- LEPPÄ** – harmaavalkoinen naaras
- NUPPU** – valko-kilpikonnakuviainen naaras

MYRSKYN LEIRI

- Päällikkö   **MYRSKY** – oranssi kolli, jolla on isot valkoiset tassut
- SALAMAN HÄNTÄ** – musta kolli
- PÖLLÖN SILMÄ** – harmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät
- PILVEN TÄPLÄ** – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista kypälää
- PUNAINEN SILMÄ** – vanha valkoinen kolli, jolla on vaaleanpunaiset silmät

LEHTI – mustavalkoinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

SILKKIYRTTI – läikikäs kellanpuna-musta naaras

Pennut **APILA** – kellanpuna-valkoinen naaraspentu

OHDAKE – kellanpunainen kollipentu

JOEN VÄREEN LEIRI

Päällikkö **JOEN VÄRE** – hopeanvärinen pitkäkarvainen kolli

KIRJAVA KARVA – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla on kullankärsä silmät

SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät silmät

YÖ – musta naaras

KASTE – harmaa naaras

PITKÄN VARJON LEIRI

Päällikkö **PITKÄ VARJO** – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on vihreät silmät

SORAINEN SYDÄN – tummanharmaa raidallinen kolli, jolla on rinnassa valkoinen laikku

AURINGON VARJO – musta kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

ROSOINEN HUIPPU – pieni harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät

PAATSAMA – naaras, jolla on pystyssä törröttävä, pörheä musta turkki

HIIREN KORVA – iso raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pienet korvat

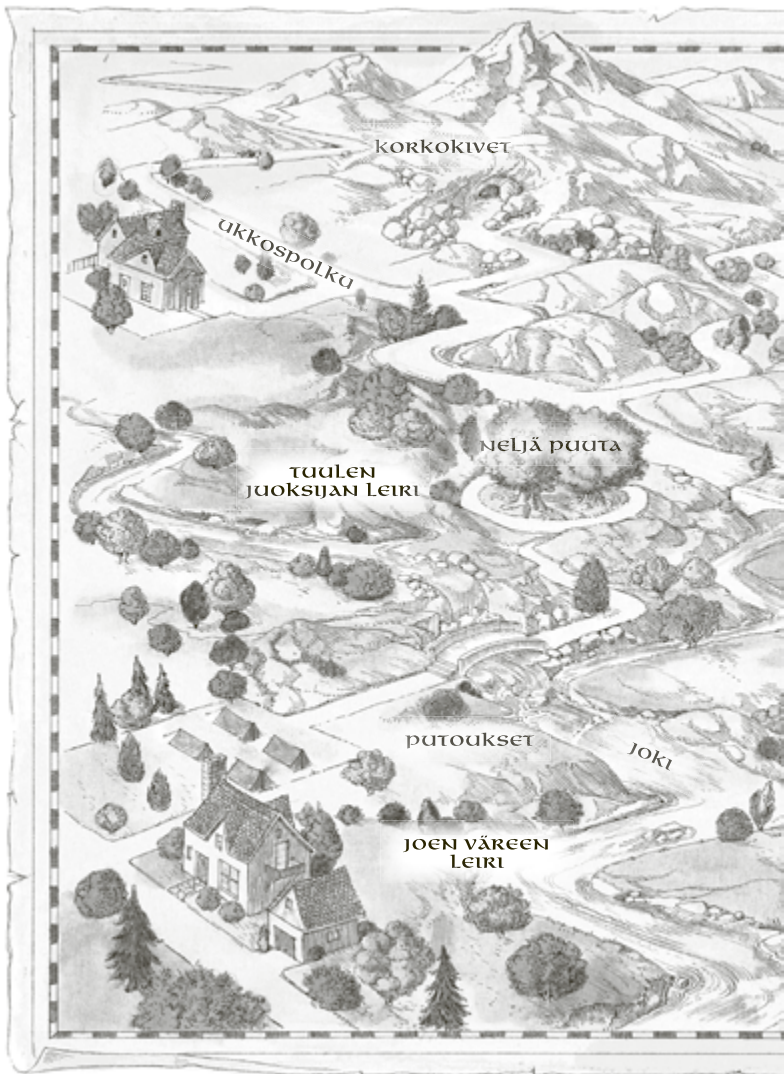
- MUTAINEN KÄPÄLÄ – vaaleanruskea kolli, jolla on mustat käpälät
- Pennut MYRSKYN KARVA – harmaa kollipentu, jolla on siniset silmät
- KASTEINEN NENÄ – ruskea raidallinen naaraspentu, jolla on valkoinen nenänpää ja hännänpää
- KOTKAN SULKA – ruskea kollipentu

TUULEN JUOKSIJAN LEIRI

- Päällikkö TUULEN JUOKSIJA – jäntevä ruskea naaras, jolla on keltaiset silmät
- PIIKKIHERNEEN TURKKI – laiha harmaa raidallinen kolli
- LIUSKE – paksuturkkinen harmaa naaras, jolta puuttuu molemmat korvannipukat
- HARMAA SIIPI – tummanharmaa kolli, jolla on kullaväriset silmät
- TÄPLIKÄS TURKKI – kullanuskea kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja pilkullinen turkki
- SÄRKI – harmaavalkoinen naaras
- RUOKO – hopeanharmaa raidallinen kolli
- Pennut TOMUINEN KUONO – harmaa raidallinen kollipentu
- PERHON LENTO – valkoinen naaraspentu, jolla on vihreät silmät

KULKUKISSAT

- VIILTO – kapinen ja arpinen ruskea raidallinen kolli, jolla kulkee etujalkojen poikki valkoinen viiru
- SANIAINEN – pikimusta naaras

KORKOKIVET

UKKOSPOLKU

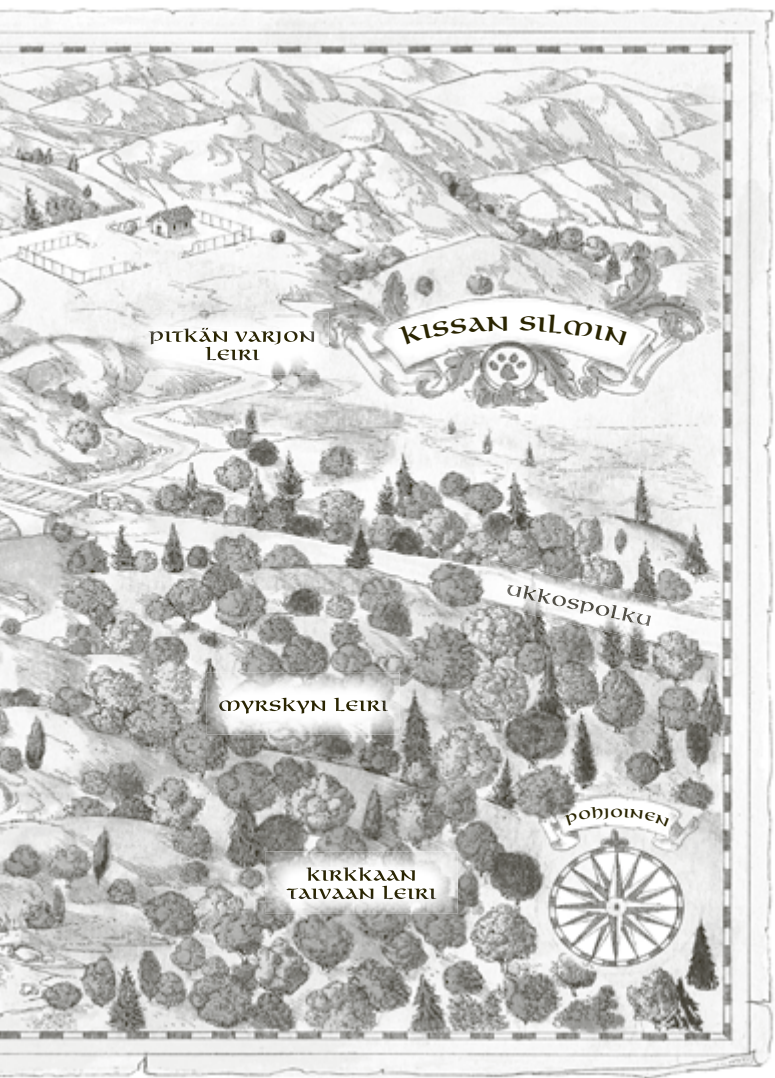
TUULEN
JUOKSIJAN LEIRI

NELJÄ PUUTA

PUTOUKSET

JOKI

JOEN VÄREEN
LEIRI

PITKÄN VARJON
LEIRI

KISSAN SILMIN

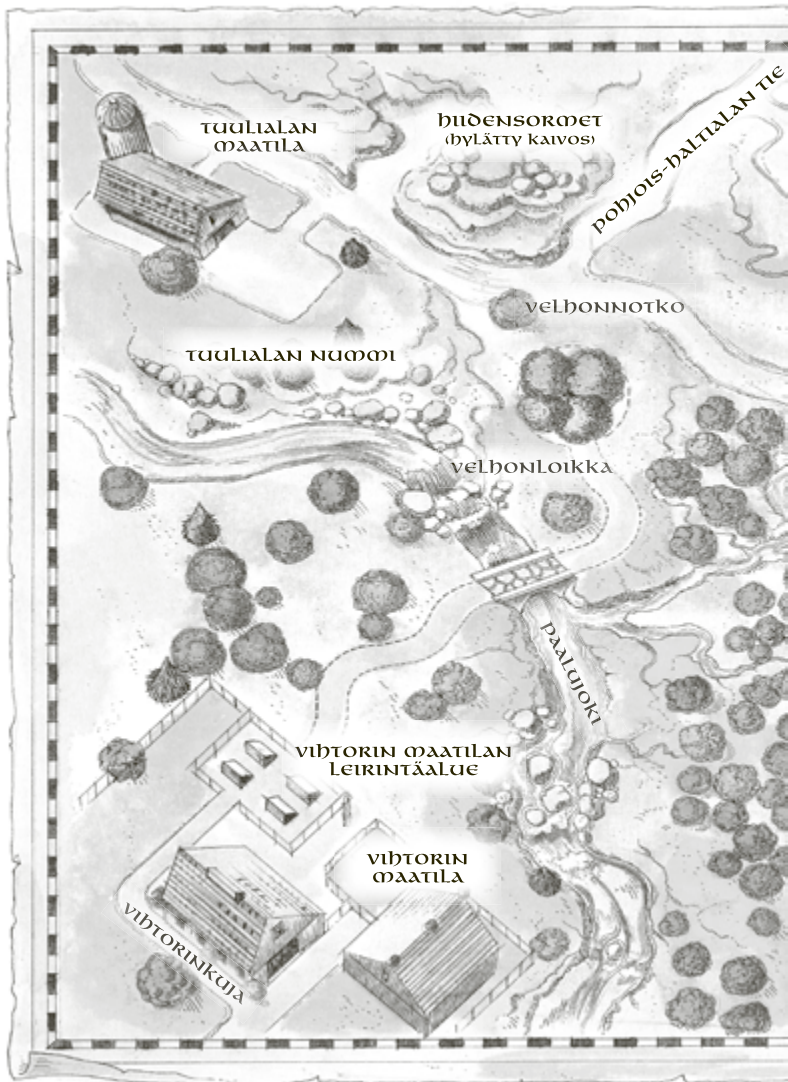
UKKOSPOLKU

MYRSKYN LEIRI

POHJOINEN

KIRKKAAN
TAIVAAN LEIRI

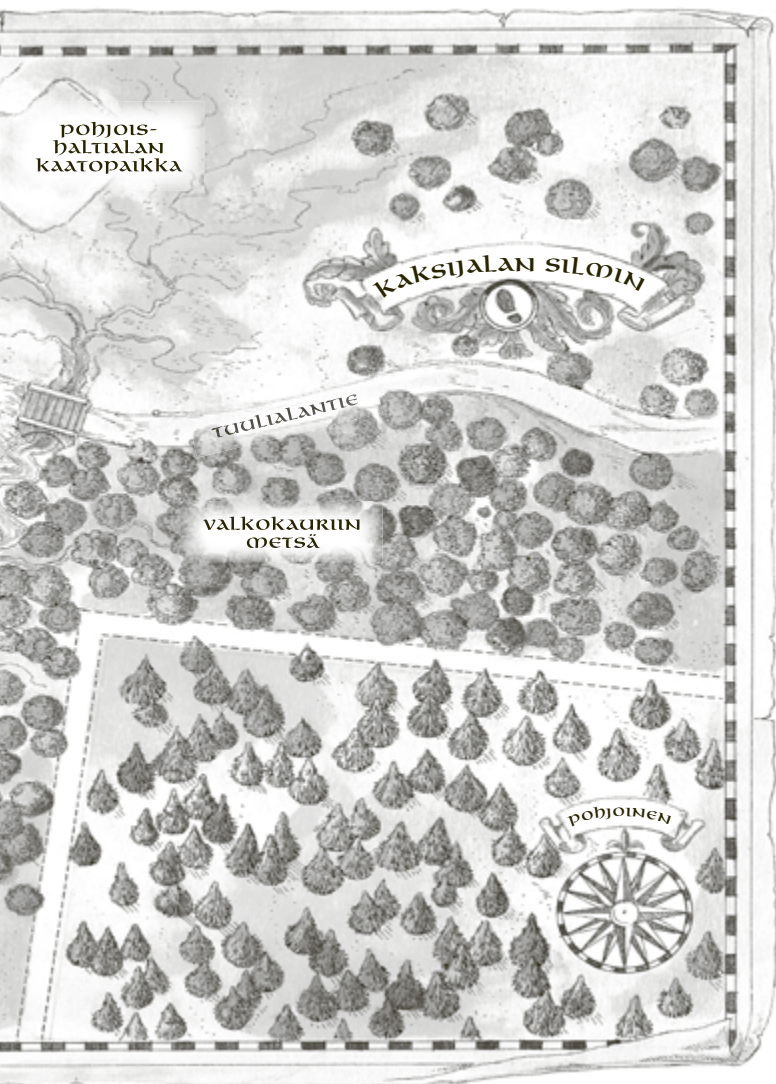
pohjois-
háltialan
kaatopaikka

KAKSIALAN SILMIN

TUULIALANTIE

VALKOKAURIIN
METSÄ

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

KORKOKIVIEN TAKANA leijuva pitkä pilvenlonka alkoi rakoilla, ja sen läpi työntyvät laskevan auringon säteet saivat huiput hehkumaan. Kaukana niiden alapuolella variksenmustat varjot kasvoivat kohti kiviä. Harmaa Siipi istui nummen reunalla turkkia pörröttävässä iltatuudessa ja nosti katseensa kohti taivaanrantaa siristäen silmiään auringon loimotuksessa. Kilpikonnan Häntä liikahti hänen vieressään ja kehräsi hiljaa.

Harmaan Siiven sydän oli pakahtua rakkaudesta, kun Kilpikonnan Hännän turkki kosketti häntä. »Tämä on täydellinen hetki. En halua lähteä tästä koskaan», hän sanoi hiljaa.

Kilpikonnan Häntä jännittyi yllättäen, ja Harmaa Siipi kääntyi katsomaan häneen hämillään. Eikö naaras halunnutkaan olla täällä hänen kanssaan?

Kilpikonnan Hännän vihreät silmät loistivat kaihoisasti. »Elämäsi on jo muuttunut», hän sanoi.

»Onko?» Harmaa Siipi yritti muistella. Hän muisti Liuskeen ja hätkähti. Hänen sydämensä alkoi jyskyttää. *Liuskehan* oli hänen kumppaninsa nyt, ei Kilpikonnan Häntä. Tämä oli uni.

Harmaa Siipi räpytteli silmiään, ja hänen vatsaansa painoi syyllisyydentunne. Miten hän oli saattanut unohtaa rakkaan Liuskeensa?

Hänet valtasi suru, ja Kilpikonnan Häntä painoi poskensa hänen poskeaan vasten. Hetken verran tuntui siltä kuin hän olisi vasta aivan juuri saanut kuulla tämän lempeän kuningattaren kuolemasta, niin kuin silloin kun Myrsky oli kertonut Kilpikonnan Hännän joutuneen kaksijalkalassa hirviön uhriksi.

»Minulla on vieläkin sinua ikävä», Harmaa Siipi naukui käheällä äänellä.

»Niin minullakin sinua.» Kilpikonnan Häntä vetäytyi hitaasti kauemmas. »Mutta olen iloinen siitä että sinulla on nyt Liuske. Sinun ei pitäisi olla yksin.»

»Oletko varma ettei se haittaa sinua?» Oliko Kilpikonnan Häntä pahastunut siitä, että hän oli rakastunut uudelleen?

»Minua lohduttaa, että sinä olet onnellinen.» Kilpikonnan Hännän kilpikonnakuviainen turkki väreili tuulessa. »Rakastan sinua niin paljon. Toit minulle sellaisen onnen silloin kun olin elossa. Ja kasvatit pentuni. Olen sinulle ikuisesti kiitollinen siitä, että heillä oli sinut pitämässä heistä huolta.» Hänen silmissään välähti suru. »Oli vielä raskaampaa jättää heidät kuin sinut.»

Harmaa Siipi aisti Kilpikonnan Hännän murheen. Se viilsi hänen sydäntään. Vaikka hänellä ei ollut omia pentuja, Sorainen Sydän, Varpusen Turkki ja Pöllön Silmä olivat *tuntuneet* hänen omiltaan, ja hän kaipasi heitä edelleen nyt kun he olivat lähteneet nummelta mäntyjen ja tammien keskelle asumaan. Siltikin hän oli ylpeä siitä, että pennut olivat seuranneet vaistojaan ja valinneet omat kotinsa.

Kilpikonnan Häntä jatkoi. »Olet ollut monille kuin isä.» Hänen silmänsä loistivat. »Myrskylle, ja minun pennuilleni. Kaikille jotka ovat tarvinneet lohdutusta ja opastusta. Kukaan ei ole yhtä rakastettu kuin sinä, Harmaa Siipi. Sinut

muistetaan.» Hän piti tauon, ja hänen silmänsä alkoivat äkkiä kimmeltää. »Senkin jälkeen kun –»

Pöllön rääkäisy tunkeutui Harmaan Siiven uneen. Hänen korvansa liikahtivat, ja hän säpsähti hereille.

Senkin jälkeen kun mitä? Kilpikonnan Hännän sanat viivyivät hänen mielessään, kun hän räpytteli silmiään makuusijallaan pimeässä.

Hänen vieressään Liuske kierähti selälleen tassut unesta velttoina. Harmaa Siipi silitti naaraan poskea. Kilpikonnan Hännän tuoksu tuntui hänen suussaan vieläkin, ja ilo lämmitti hänen turkkiaan kuin aurinko. Hän oli onnekas, kun oli saanut olla kahden kumppanin rakastama. *Kukaan ei ole yhtä rakastettu kuin sinä.* Hän käpertyi syvemmälle vuoteeseen päästäkseen lehtikadon tuulesta, joka piiskasi leiriä ja värisytti kanervia.

»Harmaa Siipi?» Liuskeen nauku oli uninen. Hänen silmänsä avautuivat ja välähtivät pimeässä. Hän tuijotti Harmaata Siipeä. »Oletko kunnossa?»

»Olen», Harmaa Siipi vakuutti. »Näin unta.»

»Mistä?»

»Siitä miten onnekas olen.» Hän hivuttautui lähemmäs ja kehräsi kun Liuskeen myskintuoksu sekoittui muistoon Kilpikonnan Hännästä. »Nukutaan vielä.»

LUKU 1

AAMUAURINKO SIIVILÖITYI lehtikaton läpi. Pilvet hälvenivät taivaalta viimeinkin. Sulamisvesi tipahteli oksista ja läiskyi metsänpohjalle. Litimäret lehdet lätsähtelivät Kirkkaan Taivaan kypälien alla, kun hän riensi pitkin tammien välissä kulkevaa polkua.

Tähden Kukka oli ollut kateissa kuuhuipusta alkaen. Se tuntui kokonaiselta eliniältä.

Hän kohotti kuonoaan varovasti ja maisteli ilmaa. Sitten hän pysähtyi ja vilkaisi taakseen. Tarkkailiko joku häntä? Hänen selkäravansa nousivat pystyyn, kun hän muisti Viillon varoituksen. *Meitä on enemmän kuin voisit kuvitellakaan.* Hänen maidensa rajojen takana kulkukissat lymyilivät varjoissa kuin ketut ja käyttivät hyväkseen heikkoja.

Kirkas Taivas murahti. *Minä en ole heikko!* Mutta miten hän pystyisi taistelemaan Viillon koplaa vastaan? He olivat siepanneet Tähdän Kukan. Hän ei voisi tehdä muuta kuin suostua Viillon vaatimuksiin. Kapisen kollin uhkaava katse välähti hänen mieleensä. Hänen raivonsa yltyi. »Pelkuri!» hän sihisi puoliääneen muistaessaan, miten oli herännyt ja löytänyt Viillon seisomasta Tähdän Kukan vierellä. Heidän sivuillaan oli seissyt kaksi häijyä, ärisevää kollia. Ilmassa oli haissut veri. Tähdän Kukan poskessa oli kiiltänyt haava siinä mihin Viilto oli vetäissyt kynsillään.

Tähden Kukka oli näyttänyt niin pelokkaalta. Kirkas Taivas värähti ja hänen sydäntään kouraisi. Ja Vikkelä Vesi oli vain katsellut tarjoutumatta auttamaan! Naaras oli ollut hänen heimotoverinsa ja oli nyt hänen leiritoverinsa. Ja silti hän oli piileskellyt sananjalkojen seassa ja katsellut vain. Jos hän olisi tullut Kirkkaan Taivaan avuksi, he olisivat pystyneet ehkä ajamaan kulkukissat tiehensä. Tähden Kukka olisi nyt hänen kanssaan eikä panttivankina.

Hän oli ottanut Vikkelän Veden puhutteluun sen jälkeen, kun Viilto kulkukissoineen oli raahannut Tähden Kukan pois. Vuoristokissa oli väittänyt, että Tähden Kukka oli yksi kulkukissoista – ja *halusi* muka lähteä Viillon matkaan. Kirkas Taivas oli raapaissut Vikkelää Vettä vihaisesti kuonoon. *Mokoma vanha typerys!*

Nyt hän kääntyi kohti leiriä, ja hänen turkkinsa alla kihisi äkkiä tarmo. Hän tuhlassi aikaa. Hänen piti toimia. Viilto oli vaatinut, että kaikkien joukkioiden päälliköt saapuisivat tapaamiseen neljälle puulle puolenkuun aikaan. Kirkkaan Taivaan oli ollut vaikeaa saada Viilloilta edes nämä muutamat lisäpäivät muiden päälliköiden kanssa keskusteluun, mutta hän ei mitenkään olisi pystynyt puhumaan heitä ympäri siinä yhdessä päivässä, jonka Viilto alkuaan oli hänelle luvannut. Viilto päästäisi Tähden Kukan vapaaksi, jos päälliköt suostuisivat luovuttamaan osuuden riistastaan kulkukissoille – eikä vain kerran, vaan jatkuvasti. Kirkas Taivas pörhisti karvansa koleassa aamussa. Lehtikato oli aivan hiljattain alkanut saada otetta metsästä, ja saalista oli jo nyt niukasti. Olisi vaikeaa saada Myrsky, Pitkä Varjo, Joen Väre ja Tuulen Juoksija lupaamaan mitään saalisosuuksia. Suostuisivatko he edes *tapaamaan* Viiltoa?

Kaipa he jotain myötätuntoa tuntisivat Tähden Kukkaa kohtaan. Pitkä Varjo ja Myrsky olivat nähneet, miten

uskollinen ja kannustava naaras oli ollut silloin kun Kirkkaan Taivaan emo oli kuollut. Mitä sitten, jos hän oli julman ja verenhimoisen kissan tytär? Tähdän Kukka ei ollut missään määrin samanlainen kuin Yksi Silmä. Olihan hän tehnyt menneisyydessä huonoja päätöksiä, mutta hän oli muuttanut. *Ja hän kantaa minun pentujani.*

Kirkas Taivas pinkaisi juoksuun kypälät märkää maata rummuttaen. Hän kokoaisi partion käymään kussakin joukkiossa vuorollaan ja suostuttelisi Myrskyn, Joen Väreeseen, Pitkän Varjon ja Tuulen Juoksijan tapaamaan Viillon. Heidän olisi suostuttava kulkukissan ehtoihin ainoastaan siksi aikaa, että Tähdän Kukka saataisiin takaisin. *Se ei liene liikaa pyydetty?* Kirkas Taivas syöksyi vatukkamuurin läpi ja liukui leiriin.

Hänen törmätessään sisään Ora ja Leppä kiepahtivat ympärillä. Nokkonen ja Varpusen Turkki kiersivät lehtien peittämän aukion reunaa, ja heidän silmänsä painuivat viiruiksi, kun Kirkas Taivas pysähtyi aukion keskelle. Nuppu norkoili Terhon Turkin ja Koivun takana levottoman näköisenä.

Vikkelä Vesi asteli marjakuusen luona häntä huiskien.

Kirkas Taivas kuuli kypälien kahinaa maassa. Hänen ympärilleen leijui hengityksen huurua. Korvat ja viikset nytkähtelivät. Mutta kukaan kissoista ei sanonut mitään.

Hän on kertonut. Hänen katseensa käännähti Vikkelään Veteen. »Mitä olet sanonut?» hän tiukkasi.

Vikkelä Vesi tuli hänen eteensä silmät raivosta kimmeltäen. Hänen nenäänsä oli kuivunut verta siihen kohtaan johon Kirkas Taivas oli raapaissut. »Kerroin heille totuuden.»

Kirkas Taivas nosti huultaan. »Totuus on, että sinä jänistit etkä taistellut leiritoverisi puolesta!»

»Ei Tähdän Kukka ole leiritoverini!» Vikkelä Vesi kivahti. »Hän lähti takaisin tosiystäviensä pariin.»

»He sieppasivat hänet!» Kirkas Taivas upotti kyntensä maahan ja nieli raivonsa. Hän silmäili muita kissoja ja yritti saada selkoa heidän ilmeistään. Leppä katseli häntä silmät sirillä. Koivu oli kallistanut päänsä sivulle ja näytti miettelialt. Nokkonen räpytteli silmiään eikä paljastanut mitään, ja Ora vääntelehti hänen vieressään siirrellen painoaan tasulta toiselle.

Ainoastaan Terhon Turkki ja Nuppu katsoivat häntä silmiin.

Varpusen Turkki istui heidän välissään häntä nytkyen. »Vikkelä Vesi sanoi että yksi niistä kulkukissoista oli Tähdän Kukan entinen kumppani.»

»Se ei ole totta.» Kirkkaan Taivaan häntä pörhistyi. »Viilto oli Yhden Silmän kaveri. Tähdän Kukka tunsi hänet, siinä kaikki.»

Vikkelä Vesi tassutti eteen. »Kyllä ne toisetkin kaksi tunsivat Viillon! He ovat kaikki samasta kulkukissakoplasta. Tähdän Kukka taitaa tuntea heidät kaikki.»

Leppä räpäytti silmiään Kirkkaalle Taivaalle. »Miten iso se joukkio on?»

»En tiedä.» Kirkas Taivas tunsi pakokauhun heräävän sisällään. Hän kuvitteli mielessään kulkukissojen leirin: Tähdän Kukka yksinään, kapisten kissojen keskellä. »Meidän on järjestettävä Tähdän Kukka pois sieltä.»

Nokkonen kurtisti kulmiaan. »Mutta Vikkelä Vesi sanoo, että Tähdän Kukka lähti heidän mukaansa vapaaehtoisesti.»

»Ei hän voinut muutakaan!» Kirkas Taivas tiuskaisi. »Viilto repäisi hänen poskeensa haavan. Hän oli kauhuissaan!»

»Miksei hän sitten taistellut?» Vikkelä Vesi tivasi.

»Näithän sinä sen!» Kirkas Taivas räyhäsi. »Hän oli alakynnessä. Ja hän odottaa pentuja. Miten hän olisi voinut asettaa ne vaaraan?»

Terhon Turkin silmät laajenivat. »Ne kulkukussat siis veivät hänet väkisin.»

»Niin!» Kirkas Taivas tunsu toivonpilkahduksen. Uskoiko joku häntä viimein?

»Etkö *sinä* pystynyt estämään heitä?» Varpusen Turkki kysyi.

»En yksinäni!» Kirkas Taivas oli järkyttynyt kysymysten tulvasta.

»*Miksi* he sitten veivät hänet?» Koivu hämmästeli.

Kirkas Taivas tasasi hengitystään. »Viilto haluaa puhua kaikkien joukkioiden päälliköiden kanssa. He aikovat pitää Tähtien Kukkaakin niin kauan, että minä onnistun suostuttelemaan Pitkän Varjon, Tuulen Juoksijan, Myrskyn ja Joen Väreeseen tapaamiseen.»

»Mitä Viilto muilta päälliköiltä oikein haluaa?» Ora kysyi.

Kirkas Taivas epäro. »Hän haluaa osuuden saaliistamme.»

Oran korvat heilahtivat. »Niin kuin entisinä aikoina.» Hän vaihtoi katseita Nokkosen kanssa. »Silloin kun me olimme erakoita, jätimme metsän reunaan lahjoituksia. Se piti kulkukussat tyytyväisinä. He pysyivät poissa mailtamme.»

Nokkonen nyökkäsi. »Ostimme riistalla rauhaa.»

Kirkas Taivas katsoi häneen toiveikkaasti. »Me voimme tehdä niin nytkin! Me tarvitsemme rauhaa.»

Vikkelän Veden silmät välähtivät. »Luuletko oikeasti, että selviämme lehtikadon yli, jos meidän on annettava pois puolet saaliistamme?»

Nokkonen heilautti häntäänsä. »Ei sen tarvitse olla *puolta*», hän järkeili. »Sen verran vain että he pysyvät tyytyväisinä.»

Ora tuhahti. »Viillon ja Yhden Silmän kaltaiset kissat eivät ole tyytyväisiä ennen kuin saavat *kaiken!*»

Epätoivo painoi Kirkkaan Taivaan vatsassa raskaana kuin kivi. »Olet oikeassa», hän mutisi. »Mutta meidän on annettava Viillolle hänen haluamansa vain siksi aikaa kunnes Tähdien Kukka palaa kotiin. Sen jälkeen kulkukissat saavat luvan saalistaa oman riistansa.»

»Ja missä luulet heidän saalistavan?» Koivu tiukkasi.

»*Meidän* maillamme», Nuppu jupisi synkästi.

»Siksi meidän on saatava muut joukkiot apuun», Kirkas Taivas hoputti. »Meidän on ensin saatava Tähdien Kukka takaisin ja päätettävä sitten, mitä teemme.»

Nuppu kääntyi katselemaan metsään hermostuksissaan. »Entä jos he kieltäytyvät auttamasta?»

»Eiväthän he voi!» Kirkkaan Taivaan sisällä sykähteli pelko. Hän oli joskus taistellut muita joukkioita vastaan. Hän oli jopa kääntynyt omia sukulaisiaan vastaan. Olivatko Myrsky, Harmaa Siipi ja Rosoinen Huippu antaneet hänelle anteeksi? »Teidän on autettava minua muiden suostuttelussa!» Hän katseli leiritovereitaan toiveikkaasti.

Vikkelä Vesi puhahti. »Eivät muut päälliköt aseta *omia* kissojaan vaaraan Tähdien Kukan takia. Hän kavalsi heidät.»

»Siitähän on monta kuuta!» Kirkas Taivas sanoi. »Ja voiko häntä syyttää siitä, että hän asettui isänsä puolelle?»

Koivu niiskautti nenäänsä. »Olisitko yhtä anteeksiantavainen, jos hän ei olisi kumppanisi?»

»Tai olisitko yhtä kiihkeästi hakemassa apua, jos kulkukissat olisivat vieneet *jonkun toisen?*» Ora säesti.

Kirkas Taivas mulkoili ruskeaa naarasta. »Minä taistelin yhtä lujasti teidän jokaisen puolesta! Te olette leiritovereitani!»

Terhon Turkki nosti häntänsä päättäväisesti. »Minä tulen mukaasi», hän sanoi Kirkkaalle Taivaalle.

Kirkkaan Taivaan valtasi helpotus. »Kiitos!»

**»Meitä on enemmän
kuin voisit kuvitellakaan.»**

Monta kuuta kiisteltyään villien kissojen joukkiot ovat asettuneet viiteen leiriin. Joukkioiden välit joutuvat kuitenkin äkkiä koetukselle. Kova-naamainen kulkukissa nimeltä Viilto on siepannut Tähdien Kukan ja vaatii mahdottomia saalislunnaita. Kirkas Taivas haluaa pelastaa naaraan muttei pysty siihen yksin. Muut päälliköt ovat vastahakoisia ryhtymään yhteistyöhön, mutta pian Viillon yhä röyhkeämmiksi käyvät kissat uhkaavat heidän kaikkien uutta elämäntapaa.

Klaanien synty -saaga kertoo siitä, miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa.

Tähtien polku on saagan kuudes, viimeinen osa.

	 9 789510 496787	
www.wsoy.fi	T84.2	ISBN 978-951-0-49678-7

Kannen kuva: Owen Richardson